

Donderdag 18 oktober 2012.

Iedereen is bezorgd deze morgen. "Heb je goed geslapen? Heb je hoofdpijn? Eet wat." Ik heb amper geslapen en mijn kop is voos. Om te eten heb ik helemaal geen goesting. "Je mag niets doen vandaag, je hebt al teveel gewerkt."

We zien wel. Ik zal vandaag weinig of niets doen, denk ik.

Ook voor King wordt het een 'haast je langzaam dag' na twee dagen intensieve arbeid. Hij kan de laatste sockets hangen, controleert de aftakdozen nog een laatste keer om zeker te zijn dat ze goed gesloten zijn. Dat is echt nodig want een niet goed gesloten aftakdoos is een prachtige schuil- of woonplaats voor allerlei kleine ongedierte dat dan kortsluitingen kan veroorzaken. In de 'bureautique' plaatst hij de stopcontacten. We testen de installatie in de beide gebouwen: alles functioneert perfect.

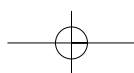
Rond 10u. heeft Herman mij dringend nodig. Er is geen water meer in de scrub. Hoe kan hij zijn handen wassen vooraleer aan een operatie te beginnen? Allemaal goed en wel, maar hoe kan ik hem helpen? Albert Lopoma is met de 4x4 water gaan halen en de verantwoordelijke van het operatiekwartier ligt langgerekt op een bed te slapen. Ik maak hem wakker, vraag waarom er geen water in de cisternes is. Hij kijkt mij aan alsof hij het in Keulen hoort donderen. Dat is er echt over vind ik. Hij is verantwoordelijk voor het operatiekwartier en dus moet hij controleren of én er ook voor zorgen dát de cisternes gevuld zijn. Ik geef hem een ferme 'reprimande' en zeg hem dat dit in het rapport zal komen. Hij blijft kijken alsof hij het Keulen hoort donderen. Dit voorval bewijst echter ook dat er een dringende noodzaak is aan efficiënte watervoorziening die niet afhankelijk is van een of andere verantwoordelijke die zijn verantwoordelijkheid eventueel niet ter harte neemt.

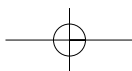
Om 11u. komen Yves, Henriette, papa Vic - hij is de verantwoordelijke van het depot, de AG Martin, Albert de chauffeur, Chaco de administratief directeur van het ziekenhuis en ik bijeen in het depot om het gebruik/verbruik van de brandstoffen te bespreken. Alles is, op zijn zachtst gezegd, nogal onduidelijk en onoverzichtelijk. Het belangrijkste besluit van deze bijeenkomst is dat de AG Martin elk transport vanaf de levering in de haven tot de levering in het depot van het ziekenhuis moet begeleiden. Dat een vat van 200 liter brandstof bij aankomst in Katako-Kombe slechts 90 liter bevat is echt wel heel ver over de schreef.

Op de middag komt de jonge vroedvrouw van de kleine materniteit van Shinga II langs. Yves heeft een lang en interessant gesprek met

De hoeveelheid brandstof in elk vat wordt opgemeten.

haar. Hij voelt haar ook aan de tand. Het is duidelijk dat ze én leergierig is én nog veel te leren heeft. Van maman Germaine heeft ze veel opgestoken, praktische dingen vooral. Gezinsplanning, een van haar taken, vindt ze een heel belangrijk punt. Yves moet om een of andere reden weg, ik blijf wat verder praten. Ze heeft een vriend die in Tshumbe woont. Ze ziet hem slechts sporadisch maar wil toch binnenkort trouwen. "En zal je dan vlug kinderen hebben?" vraag ik haar, "en hoeveel?" Hoeveel, dat weet ze nog niet: "Ik wil veel kinderen, minstens zeven of acht." "En wat dan met de gezinsplanning," vraag ik haar. "Ik wil veel kinderen, wij hebben hier veel kinderen," repliceert ze.

Bij valavond zit ik op een primitief stoeltje te keuvelen bij de schrijnwerkers aan de deur van het nieuwe administratief gebouw. Er staan ook enkele jonge gasten en tieners rond ons. Zij zijn geïnteresseerd in de Belgische en Congolese aardrijkskunde en andere belangrijke en onbelangrijke onderwerpen. Wat al dan niet belangrijk is, hangt natuurlijk af van ieders persoonlijke interesses.

Yves houdt consultaties cardiologie. Het is er druk. Zoals bij zijn vorige consultaties deze week en ook de vorige jaren passeren nogal wat hypochonders de revue. Twijfelgevallen stuurt hij naar de echografie en ook daar is de conclusie regelmatig dat er geen probleem is.

Als hij thuiskomt voor het avondmaal heeft hij koorts. Hij laat wat bloed prikken voor een 'dikke druppeltest'. Het resultaat is positief: Yves heeft malaria! Albert de chauffeur, met wie ik bezig ben de lokale namen te noteren op een nieuwe kaart van de streek, wordt opgeëist om de verantwoordelijke van de apotheek op te halen. Lucien wil Yves onmiddellijk gedurende vier uur aan een infuus met kinine leggen (intra-

Nachtelijke bevallingen in Shinga II voortaan bij betere verlichting .

veneus). De commentaar van Yves: "Ik dacht tijdens de consultaties al dat er iets scheelde. Ik was nerveus en kon bijna niets verdragen van de patiënten." Morgen wacht hem nog eenzelfde behandeling en de dag daarna volgt dan nog een pillenkuur.

De 'réseau' van het Vodacom gsm-netwerk is in Katako-Kombe nog slechter dan vorig jaar: zéér slecht dus. Alleen 's morgens en 's avonds is er bereik. Meestal kunnen slechts sms'jes verstuurd worden en die komen zeer dikwijls pas twee, drie of vier uur later aan. Echt telefoneren is moeilijk maar meestal onmogelijk tenzij tegen middernacht aan of 's morgens vroeg. De gsm is dus geen geschikt communicatiemiddel meer, vorig jaar nog wel. Herman Burvenich oppert dat walkietalkies wel dé oplossing zouden kunnen zijn om op de campus met mekaar te communiceren.

